

359. Testvérek, menjünk

*Johannes Gijbertus
Bastiaans (1812–1875)*

Test - vé - rek, men - jünk bát - ran, Ha -
mar le - száll az éj! E föl - di pusz - ta -
ság - ban Meg - áll - ni nagy ve - szély. Hát
hadd ve - gyünk e - rőt A menny fe - lé si -
et - ni, Ne áll - junk meg pi - hen - ni A
bol - dog cél e - lőtt!

2. A keskeny útra térünk, Ne rettsentsen meg az! Ki elhívott, vezérünk, Tudjuk, hogy hű s igaz. Az út a Jézusé, most véle s benne bízva, Arcát, ki hű, fordítsa A szent város felé!

3. Ó-emberünk ha szenved, Az jó nekünk, tudom. Ki vérnek, testnek enged, Az nem jár jó úton. A láthatót ne bánd! Vesd el, mi megkötözne, Hadd törjön éned össze, Úgy menj halálón át!

4. Zarándok módra járva Legyen kezünk üres! Csak terhet vesz magára, Ki pénzt, vagyont keres. Hadd gyűjtsön a világ! Mi tőle el nem kérjük, Kevéssel is beérjük, Bennünket gond se' bánt.
5. Az út rögét takarja Kemény, szűrő tövis, Nehéz emelni rajta Még a keresztet is. De egy út van csupán, Így hát előre bátran, Keresztül minden gáton, Hű Mesterünk után!
6. Úgy járunk itt lenézve, Mint ismeretlenek. Sokan nem vesznek észre, Hangunk sem hallva meg. De van, ki ránk figyel, Víg énekünket hallja, Mert szent remény sugallja, Mit ajkunk énekel.
7. Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős! Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz! Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsóknak lenni, A bajt vállunkra venni E földi élten át!
8. Menjünk vígan, sietve, Hisz' utunk egyre fogy! Nap megy napot követve, S a test majd sírba rogy. Csak még egy kis tűrés! Ha Őt híven követjük, A láncot mind levetjük, S vár ránk az égi rész.
9. Elmúlik nemsokára A földi vándorút, S a szent, örök hazába, Ki hű volt, mind bejut. Ott vár angyalsereg, Ott várnak mind a szentek, Atyátoknál pihentek, Megfáradt gyermekek.

Gerhard Tersteegen (1697–1769) – Vargha Gyuláné (1863–1947)